

З когорти мужніх

Напередодні кожної річниці Великої Перемоги підполковник медичної служби Іван Якимович Барабаш згадує своє нелегке життя-буття. Він пройшов війну фронтovими дорогами від першого до останнього дня.

Народився Іван Барабаш у багатодітній хліборобській сім'ї на Полтавщині. Жили скрутно, хлопець змалку пізнав важку селянську працю. На початку червня 1941 року юнак, закінчивши Харківське військово-медичне училище, отримав звання лейтенанта і направлення на посаду завідуючого медпунктом у Лебедині Сумської області, де тоді розташовувалася 266-та авіаційна база. І саме вранці 22 червня він вперше прибув на місце служби – аеродром бомбардувальників. Але вже невдовзі по радіо оголосили про початок війни. Командир гарнізону зібрав офіцерів і віддав перші доручення. Івану Якимовичу наказали прибути до командного пункту. Зненацька над аеродромом з'явилися тридцять німецьких бомбардувальників, з неба посипалися бомби. Все довкола перетворилося в справжнє пекло. В командний пункт попала бомба. Івана Якимовича накрило землею, він втратив свідомість. Коли опритомнів, забувши про власне поранення, кинувся надавати першу медичну допомогу пораненим. Це перше бойове хрещення він запам'ятав на все життя.

Розбитими дорогами радянські частини відступали на схід. Вже 1 січня 1942 року прибули у Воронеж. Івана Барабаша направляють у саперний батальйон.

Він разом із взводом мінерів не раз ходив на розминування, готував територію для посадки літаків. Потім його знову направили в батальйон аеродромного обслуговування. Частину перевели за Дон, а потім довелося пережити Сталінградську та Курську битви.

Після чергового поранення Іван швидко підлікувався і знову був у строю. Безперервні чергування на військових аеродромах, де надавав першу медичну допомогу пораненим льотчикам і авіатехнікам, рятував життя бійців, здавалося, триватимуть вічно. Перемогу Іван Якимович зустрів на чеській землі.

Тільки у 1958 році він звільнився в запас. Досвідчений медпрацівник 18 років працював завідуючим медпунктом Рівненського заводу високовольтної апаратури. Вийшовши на пенсію, ветеран ще десять років працював на кондитерській фабриці, в міській тепломережі та на Рівненському радіотехнічному заводі.

Мужність і самовідданість Івана Барабаша батьківщина відзначила трьома орденами і 18 медалями. Разом з дружиною Тетяною Сергіївною, також учасницею війни, виховали трьох дітей, тепер радіють онукам. Іван Якимович щиро хоче, аби над усіма дітьми завжди було мирне небо.

Віктор БЛАЦУК